

VIŅŠ NOMIRA PAR MUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 13:8; Mt 17:22, 23; Mk 9:30–32; Jņ 19:1–30; Rm 6:23; 1kor 1:18–24.

ATMIŅAS PANTS:

“Un, kā Mozus paaugstinājis čūsku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību.” (Jņ 3:14, 15)

Irteiciens, ka mēs nevaram izvairīties no nāves un nodokļiem. Tas nav pilnībā patiesi. Cilvēkiem reizēm izdodas izvairīties no nodokļiem, bet nevar izbēgt no nāves. Pat ja izdodas atlikt nāvi par dažiem gadiem, agri vai vēl nāve pienāk. Un, tā kā mēs zinām, ka gan taisnie, gan ļaunie mirušie vispirms nonāk visi vienā vietā, mūsu cerība uz augšāmcelšanos nozīmē mums visu. Kā Pāvils teica, bez šīs cerības pat “tie ir pazuduši, kas Kristū aizmiguši” (1kor 15:18), kas būtu drīzāk dīvaini teikts, ja tie, kas ir “aizmiguši Kristū”, atrastos Debesīs Dieva klātbūtnē.

Tāpēc Kristus augšāmcelšanās ir mūsu ticības centrā, jo Viņa augšāmcelšanās mums ir drošība par savu augšāmcelšanos. Bet, pirms Kristus tika augšāmcelts no mirušajiem, Viņam, protams, bija jāmirst. Tāpēc Ķezermanes ciešanās, gaidot Savu nāvi, Viņš lūdza: “Tagad Man dvēsele ir satriekta; ko lai Es saku? Tēvs, izpesti Mani no šīs stundas? Bet tāpēc jau šajā stundā esmu nācis.” (Jņ 12:27) Nākšanas nolūks bija mirt.

Šajā nedēļā pievērsīsimies Kristus nāvei un tam, ko tā nozīmē mūžīgās dzīvības apsolījuma kontekstā.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. novembrī.

No pasaules pirmsākumiem

Izlasi Atkl 13:8, Apd 2:23 un 1Pēt 1:19, 20. Kā Kristu varēja uzskatīt par “nokautu kopš pasaules pirmsākumiem”? _____

“Un to pielūgs visi, kas dzīvo virs zemes, kuru vārdi nav rakstīti kopš pasaules radīšanas nokautā Jēra dzīvības grāmatā.” (Atkl 13:8) Cik būtiska mums šeit ir ideja par to, ka Kristus ir “nokauts kopš pasaules radīšanas”? Acīmredzot mums tas jāsaprot simboliski (Atklāsmes grāmata ir pilna ar simboliem), jo Kristus tika krustā sists tikai tūkstošiem gadu pēc zemes radīšanas. Tas, ko šis pants pasaka, ir, ka glābšanas plāns bija izplānots jau pirms pasaules radīšanas. Un centrālā loma šajā plānā bija Dieva Jēra, Jēzus, nāvei pie krusta.

Izlasi Tit 1:2. Ko šis pants māca mums par to, cik sen jau bija izplānots glābšanas plāns, kura centrā bija Kristus nāve? _____

“Mūsu glābšanas plāns nebija pēc tam izdomāts, pēc Ādama krišanas. [...] Tas bija to principu atklāšanās, kas kopš mūžīgiem laikmetiem ir bijuši Dieva troņa pamats.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 22. lpp.)

Šis plāns vispirms tika atklāts Ādamam un Ievai Ēdenes dārzā (1Moz 3:15, 21), un uz to norādīja katrs asins upuris visā Vecajā Derībā. Piemēram, pārbaudot Ābrahāma ticību, Dievs sagādāja aunu, kas tika upurēts Īzāka vietā (1Moz 22:11–13). Šī aizvietošana pat vēl skaidrāk norādīja uz Kristus upura pie krusta aizvietojošo raksturu.

Tāpēc visa glābšanas plāna centrā ir Jēzus aizvietojošā nāve, ko gadsimtiem ilgi simbolizēja dzīvnieku upuri. Katrs no tiem bija simbols Jēzus nāvei pie krusta kā “Dieva Jēram, kas nes pasaules grēkus” (Jņ 1:29).

Dzīvnieku upuri ir šausmīgi un asiņaini – tā ir patiesība. Bet kāpēc tieši šis šausmīgums un asiņainums ir tas, kas māca mums par Kristus nāvi mūsu vietā un par to, cik šausmīga bija grēka cena? _____

Priekšvārds krustam

Kāda bija mācekļu reakcija uz Jēzus paredzējumiem par Viņa paša ciešanām un nāvi, un ko viņu reakcijai vajadzētu mācīt mums par to, cik bīstami ir pārprast Rakstus?

Mt 16:21–23

Mt 17:22, 23; Mk 9:30–32; Lk 9:44, 45

Lk 18:31–34

Jēzus piedzima, lai mirtu, un Viņš dzīvoja, lai mirtu. Katrs solis, ko Viņš spēra, veda tuvāk lielajam upurim pie Golgātas krusta. Pilnīgi apzinoties Savu misiju, Viņš neļāva nevienam un nekam novērst Sevi no tās. Patiesībā “visa Viņa dzīve bija priekšspēle Viņa nāvei pie krusta.” (Elena Vaita “Fundamentals of Christian Education”, 382. lpp.)

Zemes kalpošanas pēdējā gadā Jēzus arvien tiešāk stāstīja mācekļiem par gaidāmo Viņa nāvi. Bet likās, ka viņi nespēj un nevēlas pieņemt Viņa apgalvojumus. Būdami pilni ar nepareiziem uzskatiem par Mesijas lomu, pēdējais, ko viņi gaidīja no Jēzus, īpaši kā no Mesijas, bija Viņa nāve. Īsāk sakot, viltus teoloģija noveda pie nevajadzīgām sāpēm un ciešanām.

Jēzus jau Nikodēmam bija teicis: “Un, kā Mozus paaugstinājis čusku tuksnesī, tāpat jātop paaugstinātam Cilvēka Dēlam, lai ikviens, kas tic, Viņā iegūtu mūžīgo dzīvību.” (Ķ 3:14, 15) Atrodoties Cēzara Filipos, Jēzus pastāstīja Saviem mācekļiem, ka “Viņam vajagot noiet uz Jeruzālemi un daudz ciest no vecajiem un augstiem priesteriem un rakstu mācītājiem, un tikt nokautam, un trešā dienā augšāmcelties” (Mt 16:21). Klusībā pārstaigājot Galileju (Mk 9:30–32) un Jeruzālemes ceļojuma laikā (Lk 18:31–34) Jēzus atkal runāja ar Saviem mācekļiem par nāvi un augšāmcelšanos. Tā kā tas nebija tas, ko viņi gribēja dzirdēt, viņi neklausījās. Cik viegli ir mums darīt to pašu!

Cilvēkiem, īpaši Dieva izredzētajiem ļaudīm, bija nepareizi priekšstati par Mesijas pirmo nākšanu. Kādi nepareizi koncepti attiecībā uz Jēzus otro nākšanu ir izplatīti mūsdienās?

Ir piepildīts!

Izlasi Jņ 19:1–30. Kas svarīgs mums ir pateikts Jēzus apgalvojumā: “Ir piepildīts”? _____

Visbeidzot bija pienākuši izšķirošie brīži Kristum, cilvēcei un visam universam. Ar dziļām ciešanām Viņš cīnījās pret tumsas spēkiem. Lēni Viņš izgāja cauri Ķetzemanes dārzam, negodīgajai pratināšanai un nonāca Golgātas kalnā. Ļaunie eņģeļi centās Viņu uzvarēt. Jēzum karājoties pie krusta, augstie priesteri, rakstu mācītāji un vecaji izsmēja Viņu, sacīdami: “Citiem Viņš palīdzējis, bet pats Sev nevar palīdzēt. Ja Viņš ir Israēla Ķeņiņš, lai nokāpj no krusta, tad mēs ticēsim uz Viņu.” (Mt 27:42)

Vai Kristus varēja nokāpt no krusta un sevi izglābt? Jā, Viņš varēja, bet negribēja to darīt. Viņa beznosacījuma mīlestība pret visu cilvēci, ieskaitot tos, kas smējās, neļāva Viņam padoties. Patiesībā “izsmējēji bija starp tiem, par ko Viņš mira, lai glābtu; un Viņš nevarēja nokāpt no krusta, lai Sevi izglābtu, jo Viņu turēja nevis naglas, bet Viņa vēlme tos glābt.” (Alfred Plummer “An Exegetical Commentary on the Gospel According to S. Matthew” (London: Elliot Stock, 1910), 397. lpp.)

Šeit, piedzīvojot ciešanas, Jēzus uzvarēja sātana valstību, pat ja sātans bija tas, kurš iniciēja notikumus, kas noveda pie krusta, ieskaitot Jūdās nodevību (Jņ 6:70; Jņ 13:2, 27). “Kaut kādā veidā, kā evaņģēlists necenšas aprakstīt, Jēzus nāve ir gan sātana darbs, gan notikums, kurā Jēzus gūst uzvaru pār sātanu.” (George E. Ladd “A Theology of the New Testament”, rev. ed. (Cambridge, UK; Lutterworth Press, 1994), 192. lpp.)

Izsaucoties pie krusta “Ir piepildīts!” (Jņ 19:30), Kristus ar to domāja ne tikai to, ka Viņa ciešanām ir pienācis gals, bet īpaši, ka Viņš bija uzvarējis lielajā kosmosa vēsturiskajā cīņā pret sātanu un viņa ļaunajiem spēkiem. “Visas Debesis triumfēja Glābēja uzvarā. Sātans bija sakauts un zināja, ka viņa valstība ir zaudēta.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 758. lpp.)

Ir grūti aptvert pārsteidzošo pretstatu: Dieva Dēla galējā pazemošanā Kristus izcīna mums un universam uzvaru – vislielāko un godības pilnāko uzvaru.

Padomā, cik slikts ir grēks, ka tam bija vajadzīga Kristus nāve, lai to izpirktu. Ko šai patiesībai vajadzētu mācīt mums par to, cik bezjēdzīgi ir mūsu darbi, lai gūtu kādus nopelnus Dieva priekšā? Galu galā ko mēs varam pievienot tam, ko Kristus jau ir izdarījis mūsu dēļ? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

Viņš nomira par mums

Izlasi Jņ 3:14–18 un Rm 6:23. Ko šie panti māca par to, ko Kristus nāve ir paveikusi mūsu labā? _____

Kad Jēzus ieradās pie Jordānas upes, lai tiktu kristīts, Jānis Kristītājs izsaucās: “Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus!” (Jņ 1:29) Šis apgalvojums atzina Kristu kā īsto Dieva Jēru, uz ko norādīja visi Vecās Derības upuri.

Bet dzīvnieku upuri nevarēja atņemt grēkus paši par sevi (Ebr 10:4). Viņi tikai sagādāja nosacītu piedošanu, kas bija atkarīga no Kristus upura pie krusta nākotnē. “Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības.” (1Jņ 1:9)

Izlasi Jņ 3:16, 17. Kādu lielu cerību mēs varam paņemt no šiem pantiem, īpaši ja zinām, ka esam pelnījuši taisnīgu sodu par saviem darbiem? _____

Padomā, ko tas viss nozīmē. Jēzus, kas radīja kosmosu (Jņ 1:1–3), piedāvāja Sevi par katru no mums kā grēku upuri, lai mēs netiktu nosodīti par to, par ko mēs taisnīgi esam pelnījuši sodu. Tas ir lielais evaņģēlija apsolījums.

Jēzus Kristus paziņoja, ka “Dievs tik ļoti mīlēja pasauli, ka atdeva savu vienpiedzimušo Dēlu”, lai mirtu par mums (Jņ 3:16, NRSV). Bet mēs nekad nedrīkstam aizmirst, ka Kristus ziedoja Sevi labprātīgi (Ebr 9:14). Luters atsaucās uz krustu kā uz “altāri, pie kura Viņš [Kristus] tika aprīts neierobežotas mīlestības ugunīs, kas dega Viņa sirdī, ko atklāja dzīvais un svētais Viņa miesas un asins upuris Tēvam ar dedzīgu aizlūgšanu, skaļiem saucieniem un karstām, ilgu piepildītām asarām (Ebr 5:7)”. (“Lutera darbi”, 13. sēj., (St. Louis, MO: Concordia Publishing House, 1956), 319. lpp.) Kristus nomira vienreiz par visiem (Ebr 10:10) un vienreiz uz mūžīgiem laikiem (Ebr 10:12), jo Viņa upuris ir pietiekams un nekad nezaudē spēku.

Un vēl: “Ja tikai viena dvēsele būtu pieņēmusi Viņa žēlastības evaņģēliju, lai šo vienu glābtu, Kristus vienalga būtu izvēlēties smagā darba un pazemojumu dzīvi un apkauņojošo nāvi.” (Elena Vaita “Kristus dziedinošā kalpošana”, 135. lpp.)

Izlasi vēlreiz Jņ 3:16, aizstājot vārdus “pasaule” un “ikviens” ar savu vārdu. Kā tu vari mācīties katru brīdi, īpaši, kad grēks tevi kārdina, padarīt šo brīnišķīgo apsolījumu par savējo? _____

Krusta nozīme

Izlasi 1kor 1:18–24. Ko Pāvils saka par krustu, un kā tas pretstatīts “pasaules gudrībai”? Kāpēc pat mūsdienās, kad “materiālisms” (ideja, ka visa realitāte ir tikai materiāla, kas nozīmē, ka Dieva vai pārdabiskas eksistences nav) pārvalda “pasaules gudrību”, krusta vēsts ir tik svarīga? _____

_____

_____

Kristus krusts ir glābšanas vēstures pats centrs. “Mūžība nekad nevar aptvert mīlestības dziļumu, kas atklāts Golgātas krustā. Tieši tur Kristus bezgalīgā mīlestība un sātana neierobežotais egoisms stāvēja aci pret aci.” (Stephen N. Haskell “The Cross and Its Shadow” (South Lancaster, MA: Bible Training School, 1914), p. v.)

Kamēr Kristus pazemīgi ziedoja Sevi kā izpirkuma maksu par cilvēci, sātans savtīgi aprija Viņu ciešanās un agonijā. Kristus nemira tikai dabiskā nāvē, no kā nevar izbēgt neviens cilvēks. Viņš nomira otrajā nāvē, lai visiem, kas Viņu pieņem, tas nekad nebūtu jāpiedzīvo pašiem.

Attiecībā uz krustu ir vairāki svarīgi aspekti, ko mums vajadzētu atcerēties. Pirmkārt, krusts ir augstākā atklāsme Dieva taisnībai saistībā ar grēku (Rm 3:21–26). Otrkārt, krusts ir augstākā Dieva mīlestības atklāsme grēciniekiem (Rm 5:8). Treškārt, krusts ir lielisks spēka avots, lai salauztu grēka ķēdes (Rm 6:22, 23; 1kor 1:17–24). Ceturtkārt, krusts ir mūsu vienīgā cerība uz mūžīgo dzīvību (Fil 3:9–11; Jņ 3:14–16; 1Jņ 5:11,12). Piektkārt, krusts ir vienīgā pretinde pret iespējamu sacelšanos universā nākotnē (Atkl 7:13–17, Atkl 22:3).

Neviena no šīm svarīgajām patiesībām par krustu nevar tikt atklāta ar “pasaules gudrību”. Tieši pretēji, toreiz – tāpat kā tagad – krusta sludināšana ir “muļķība” pasaulīgai gudrībai, kas bieži neatzīst pat visacimredzamāko patiesību, kāda varētu būt: ka Radītājs eksistē (sk. Rm 18–20).

Grieķu vārds “muļķība” ir saistīts ar angļu vārdu “moron”; tas ir, krusta sludināšana saskaņā ar “pasaules gudrību” ir “moroniska”. Pasaulīga gudrība nevar pazīt Jēzu vai glābšanu, ko Viņš mums piedāvā, pateicoties Savai aizvietojošajai nāvei pie krusta.

Lai arī kādu vērtību var piedāvāt “pasaulīga gudrība”, kāpēc mēs nekad nedrīkstam tai ļaut mijiedarboties ar to, ko mēs domājam par Jēzu un par cerību, kas mums piedāvāta “muļķīgas vēsts sludināšanā” (1kor 1:21, NKJV)? _____

_____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Ķetzemane” (685.–697. lpp.) un “Golgāta” (741.–758. lpp.), grāmatā “Ceļš pie Kristus” nodaļu “Nožēla” (27. lpp.).

“Es redzēju, ka visas Debesis ir ieinteresētas mūsu glābšanā un vai mēs būsīm vienaldzīgi. Vai mēs būsīm bezrūpīgi, it kā tas būtu sākums, vai mēs esam izglābti vai pazuduši? Vai upuris, kas ir pienests mūsu labā, mums būs nenozīmīgs? Daži to ir izdarījuši. Viņi ir noniecinājuši piedāvāto žēlastību, un Dieva dusmas ir pār viņiem. Dieva Gars ne vienmēr būs apbēdināts. Tas pazudīs, ja būs apbēdināts nedaudz ilgāk. Ja pēc tam, kad ir izdarīts viss, ko Dievs varētu darīt, lai glābtu cilvēkus, viņi ar savu dzīvi parādīs, ka noniecina Jēzus piedāvāto žēlastību, nāve būs viņu daļa, un tā tiks dārgi nopirkta. Tā būs briesmīga nāve, jo viņiem būs jāizjūt mokas, ko Kristus juta pie krusta, lai sagādātu viņiem pestīšanu, no kuras viņi ir atteikušies. Un tad viņi sapratīs, ko ir zaudējuši – mūžīgo dzīvību un nemirstīgo mantojumu. Lielais upuris, kas ir pienests dvēseļu glābšanai, parāda mums to vērtību. Kad dārgā dvēsele reiz ir pazaudēta, tā tiek zaudēta uz visiem laikiem.” (Elena Vaita “Liecības draudzei”, 1. sēj., 124. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ebr 10:4 teikts: “Vēršu un āžu asinīm nav varas atņemt grēkus.” Tad kā cilvēki tika glābti Vecās Derības laikos? Kā līdzība ar kredītkarti, ar kuru tu izdari maksājumus, bet vēlāk samaksā kredītkartes rēķinu, palīdz mums labāk saprast šo jautājumu?

2. Izlasi 2kor 5:18–21. Ja Kristus nomira par visas pasaules grēkiem, tad kāpēc visi netiks glābti? Kāpēc personīgajai izvēlei ir izšķiroša loma, lai noteiktu, kuru krusts glābs un kurš ies bojā, neskatoties uz lielo upuri, kas pienests viņu labā?

3. Kas ir dažas no tām lietām, ko māca “pasaules gudrība”, kas Dievam ir “muļķība”? Kā ir ar domu, ka viss pasaules neticamais dizains un skaistums ir tikai nejauši radies? Vai arī ka universs ir radies absolūti ne no kā? Kādus piemērus vēl tu vari izdomāt?

4. Padomā par otrdienas tēmas pēdējo jautājumu. Kā krusts un tas, kas tur notika, padara glābšanu ar darbiem par tukšu, kļūdainu un tik pretēju glābšanas plānam?